

1. Bölüm

Edward Goliath ölecekti.

Helikopterinin camından, yüzlerce metre aşağıdaki dalgalara baktı.

Yalnızdı. Helikopterini kendi kullanmayı tercih ediyordu. Küçük motor yanında vınlarken hissettiği özgürlük duygusunu seviyordu.

Arkasında iki helikopter daha vardı. Onları profesyonel pilotlar kullanıyor ve Goliath'a eşlik eden insanları –sekreterini, yardımcısını, doktorunu, beslenme uzmanını, spor hocasını ve korumalarını– taşıyorlardı.

Edward Goliath gezegenin en zengin ve nüfuzlu insanlarınındandı.

Ama ölecekti.

Üç helikopter, okyanusun üzerinde uçuyordu. Adaya vardıklarında, Goliath arazisini gözden geçirmek için adanın etrafında bir tur attı.

Bu adayı iki yüz milyon dolara satın almıştı. Tamamen kendisine özel bir yer istemişti. Kimsenin onu rahatsız edemeyeceği bir yer.

Adanın kuzey ucunda bir malikâne, bir liman, iki tenis kortu ve devasa bir yüzme havuzu yaptırmıştı. Adanın güney kısmına ise hiç dokunmamıştı.

Helikopterin camından aşağıda uzanan kumsallara, ormana, kayalara çarpan dalgalara, üstleri hindistancevizleriyle dolu palmiye ağaçlarına baktı. Gördüğü şeylerden hoşlanmıştı. Ada turunu bitirdiklerinde, Goliath helikopterini yüzme havuzunun yanındaki çimenliğe indirdi. Emniyet kemerini açtı, kafasından kulaklığını çıkardı ve helikopterden indi.

Goliath'ın kırışksız, düzgün bir yüzü vardı. Gözleri mavi, dişleri de bembeyazdı. Zayıf ve bronz tenliydi, sinek-kaydı tıraş olmuştu. Altmış bir yaşında olmasına rağmen en az on yaş daha genç gösteriyordu.

Ama ölecekti.

Diğer iki helikopter biçilmiş çimlerin üzerine inerken, Goliath çoktan malikânesine doğru hızla ilerlemeye başlamıştı bile. Uşaklar kapıda onu bekliyordu. Goliath onların selamlamalarını görmezden gelerek, "Toby nerede?" diye sordu.

"Ofiste, efendim."

"Onu hemen görmek istiyorum. Yemek odasında."

"Evet, efendim." Uşaklardan biri dönüp eve doğru hızla seğırtti.

Beş dakika sonra Edward Goliath yemek odasının penceresinin önünde durmuş, tepeden okyanusu seyrediyordu.

Arkasında yirmi sandalyenin çevrelediği ahşap uzun bir masa vardı. Masanın ucunda akşam yemeği için tek kişilik bir sofa kurulmuştu, Goliath yemeğini tek başına yiyecekti.

Goliath her zaman sağlıklı beslenirdi. Beslenme uzmanının onun için hazırladığı diyetten hiç sapmazdı. İçki ve sigara içmezdi. Düzenli olarak spor yapar, her gün yarım saat yüzer, beş kilometre koşardı. Onun yaşında bir adam için bundan daha sağlıklı olunamazdı.

Ama ölecekti.

Kapı çalındı.

Goliath arkasına dönmeden, “Evet, girin,” dedi.

Kalın sesinde hafif bir Güney Afrika aksanı seziliyordu. Johannesburg’da doğmuş, İngiltere’de okula gitmiş, Kaliforniya’ya yerleşmiş, burada ilk evliliğini yapmıştı. Evliliği üç yıl sürmüştü. O zamandan beri Goliath beş kez daha evlenmiş, oradan oraya sürekli taşınıp durmuştu; bir ülkede iki üç haftadan fazla kalmıyor, dinlenmeden dolaşıyordu.

Kapı açıldı. İçeri kısa boylu, kel bir adam girdi. Siyah bir pantolon, beyaz bir gömlek giymiş, siyah ipek kravat takmıştı. İsmi Toby Connaught idi. Edward Goliath’ın en güvendiği adamı ve en yakın danışmanıydı.

Connaught, “Beni mi görmek istediniz, efendim?”

“Evet, Toby.” Goliath eliyle işaret etti, “İçeri gel.”

Connaught pencerenin yanına geldi. İki adam manzaraya bakarak orada öylece durdular.

“Raporunu okudum,” dedi Goliath.

“Ve?”

“Yanıtım evet.”

“Çok pahalıya patlayacak.”

Goliath güldü. “Parayı umursadığımı mı sanıyorsun?”

“Yasadışı da olabilir.”

“Bunu da umursamıyorum.”

“O halde operasyonu başlatmamı istiyorsunuz.”

“Evet,” dedi Goliath. “Hemen.”

Connaught elini cebine sokup bir telefon çıkardı. Bir numara çevirdi. “Ben Toby Connaught,” dedi. “Yanıt evet.”

Connaught karşıdan cevap beklemeden telefonu kapattı. “Hemen başlayacaklar efendim.”

“Teşekkürler,” dedi Goliath.

“Benim için zevkti,” dedi Connaught. “Her zamanki gibi.” Dönüp kapıya doğru ilerledi ve odadan çıktı.

Edward Goliath yalnız kalmıştı. Ufukta batmakta olan güneşe ve dalgaların üstündeki köpüklere bakmaya devam etti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ne de olsa artık ölmeyecekti.

Dört saat sonra adaya başka bir helikopter daha indi. Bu Goliath'ın kendi helikopterinden daha büyük ve yavaştı.

Helikopterden on iki tane adam atladı. Pervanelerden sakin olarak ağaçlara doğru koştular.

Helikopter gökyüzüne doğru yükselirken, çimenlerin üzerine ikinci bir helikopter indi. Araçtan on iki adam daha indi.

Gün boyunca okyanusun üzerinde helikopterler uçup durdu ve adaya bir sürü adam getirdi. O akşam, adaya ekipman taşıyan iki tekne yanaştı.

Adamlar çok çalıştılar. Palalar ve elektrikli testerelerle çalılıkları temizlediler.

Ağaçlar sarsılıp yere devrildi. Birkaç gün içinde ormanda açık bir alan yarattılar. Haftanın sonunda bir yol açıp ilk temelleri atmaya başladılar.

Adamların bazıları şafaktan gün batımına dek, diğerleri ise gece boyunca çalıştı. Böylece şantiye alanı asla sessiz ya da hareketsiz kalmadı, ama hiçbiri ne için çalıştığını, ne inşa etmekte olduklarını bilmiyordu. Bir ay boyunca adada kalıp evlerine döndüler. Onların yerine başka adamlar geldi ve bir ay sonra onların da yerini başkaları aldı. Ağaçları kestiler, çukurlar ve tüneller açtılar, duvarlar ve tavanlar yaptılar, ama hiçbiri ne inşa etmekte olduklarını bilmiyordu. Hiç de öğrenemediler.

Yaklaşık iki yıl sonra, iş tam anlamıyla bittiğinde Edward Goliath adaya döndü.

Asansörden inip uzun beyaz koridorlarda ilerledi. İlk hücreye geldiğinde parmaklıkların arasından baktı.

İlk hayvanlar daha yeni gelmişti. Evlerine henüz alışamamışlardı. Duvarlara sürtünüp duruyor, kaçmak için bir çıkış yolu arıyorlardı.

Goliath onları izlerken gülümsedi. Bu hayvanlardan her zaman hoşlanmıştı.

Hayır, hoşlanmak doğru sözcük değildi, onları sevmişti. Onların yardımıyla sonsuza dek yaşayacaktı.

2. Bölüm

Timothy Malt otuz altı saattir cennetteydi. Bu süre içinde basit bir gerçeği idrak etmişti: “Eğer nezleyseniz cennet bile dünya üzerindeki en sıkıcı yerdir.”

Normalde Tim nezle olmayı severdi. Okula gitmemek için iyi bir bahaneydi nezle olmak. Bütün günü yatakta geçirir, kitap okur ya da bilgisayarda oyun oynardı. Annesiyle babası onu duyabilecek kadar odasına yaklaştıklarında olabildiğince yüksek sesle burnunu çekip aksırırdı.

Ama cennette nezle olmak bayağı farklı bir şeydi.

Tim otuz altı saat önce cennete geldiğinde uçak pistine ayak bastı ve hapşırdı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı, onun hapşırtan neydi acaba? Sonra tekrar hapşırdı.

Annesiyle babası, yani Bay ve Bayan Malt, basamaklardan inip Tim’in yanında durdular. Onları Max Raffifi, Natascha Raffifi ve Grk takip ediyordu.

Maltlar ve Raffifiler yüzlerini göğe çevirdiler, güneşin ılıkliğini tenlerinde hissedip gülümsediler. Grk telaşla uçak pistini geçip en yakın tekerleğin yanına gitti, bacağını kaldırıp çabucak işeyiverdi. Tim gözlerini kırıştırtıp ağzını açtı, burnunu kırıştırtıp üçüncü kez hapşırıldı.

“Çok yaşa,” dedi Natascha.

“Sen de gör.”

“Hadi, çocuklar,” dedi Bay Malt. “Buradan! Beni izleyin! Hadi, pasaportlar kimde?”

“Sende,” dedi Bayan Malt.

“Bende mi? Hani, nerede?”

“Ceketinin cebinde.”

Bay Malt ceket cebinin üzerine vurdu. “Ah, evet, bendeymiş.” Ellerini çırttı. “Hadi çocuklar. Hadi! Beni takip edin.” Onları terminale doğru yönlendirdi.

Maltların senelik tatillerinin ilk günüydü. Londra’dan beri on saattir uçuyorlardı. Şimdi kumsalda güneşin altında uzanmayı, denizde yüzmeyi, egzotik yiyecekler yemeyi ve birkaç hafta boyunca hiçbir şey yapmadan öylece vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorlardı.

Yılın geri kalanı boyunca Bay ve Bayan Malt uyanık oldukları zamanın çoğunu çalışarak geçiriyorlardı, bu yüzden özel bir yerde tatil yapmaktan hoşlanıyorlardı. Bir yıl Kenya’ya safariye gitmişlerdi. Başka bir yıl İzlanda’ya gidip buzulları gezmişlerdi. Bu yıl da cennete gelmişlerdi.